

I

L'ÈLIA

L'Èlia mai no s'hauria imaginat que allò pogués passar-li a ella.

11

Estava convençuda que segons quina mena d'aventures només les viuen els personatges de contes, novel·les o dibuixos animats. Però li va passar. I si continueu llegint coneixereu en quines situacions extraordinàries es va veure embolicada.

Potser no us ho creureu i pensareu que tot plegat va ser un somni, però us ben asseguro que va succeir tal com ho explicaré.

Ara bé, abans de compartir amb l'Èlia el dia més sorprenent i emocionant de la seva vida, potser l'hauríem de conèixer una miqueta.

L'Èlia era una nena que, com moltes altres nenes de la seva edat, anava sempre amb el coet al cul.

Al matí es llevava a quarts de vuit, i de seguida arribava la Sílvia, la cangur, amb qui acabava d'esmorzar. Els seus pares començaven a treballar molt d'hora i amb prou feines els podia veure un momentet de bon matí. La Sílvia l'acompanyava a escola. Sonava la sirena i començaven les classes. Feia quart de primària i la mestra no els deixava respirar de tanta feina com els posava. L'activitat de classe no s'aturava mai. Que si aprendre a dividir per dues o tres xifres, que si posar els accents, que si el funcionament del cos humà o el nom dels pobles de la comarca... I si algú no portava els deures fets, la mestra feia veure que es tornava boja: obria molt els ulls, ensenyava les dents i semblava que li hagués de sortir bromera per la boca.

Sort que durant la mitja hora del pati l'Èlia podia passar una estona amb les seves amigues.

La major part dels dies dinava al menjador de l'escola i, durant l'estona que hauria pogut tenir lliure, després de dinar i abans que comencessin les classes de la tarda, els seus pares l'obligaven a fer alguna activitat, com ara teatre, informàtica, judo o escacs. Tant que li hauria agradat seure al pedrís i explicar-se tota mena de secrets i confidències amb la Maria i la Gemma, que també dinaven al menjador escolar.

A la tarda, quan sortia de l'escola, tot era córrer: dilluns i dimecres, cap al conservatori de música, on aprenia llenguatge musical, cant coral i a tocar la flauta traversera, i dimarts i dijous, cap a l'acadèmia d'anglès, on ella i els seus companys cantaven cançons, aprenien els verbs irregulars i sempre que podien treien de polleguera la professora. L'única tarda que no tenia cap activitat extraescolar era la del divendres, però els pares tot sovint aprofitaven per anar a comprar roba, passar pel supermercat o manar-li que endrecés l'habitació.

Per si no n'hi havia prou, el dissabte al matí l'Èlia havia d'anar a la piscina i a la tarda havia de fer els deures de l'escola, de música i d'anglès... Si no els enllestia dissabte, li tocava acabar-los diumenge. El cap de setmana passava com un llampec. En un tancar i obrir d'ulls tornava a ser dilluns, recomençava la setmana i un altre cop l'anar de bòlit i el coet al cul...

Ja us podeu imaginar que amb tot aquest tràfec d'activitats l'Èlia vivia estressada fins

a les orelles. Si a tot plegat hi afegim que menjava tan a poc a poc com la seva tortuga Olívia i que els aliments se li convertien, dins de la boca, en una bola densa, gairebé impossible d'empassar, entendreu que mai no li quedava temps per fer cap de les moltes coses que també li haurien agradat: mirar la tele, jugar amb la Nintendo, escoltar música amb l'MP4 o, simplement, estirar-se al sofà de panxa enlaire i encantar-se tot mirant passar les mosques.

L'Èlia, com hem dit, anava tot el dia atrafegada. Per això, així que podia, deixava volar la imaginació i somiava desperta. Quan anava amb cotxe o caminava pel carrer, feia veure que era la protagonista d'un programa de televisió en una cadena on no n'emetien cap altre. S'imaginava que tot, al seu voltant, era ple de càmeres ocultes que la filmaven constantment. En aquell canal, per tant, dedicaven totes les hores del dia a projectar la seva vida apassionant per a una audiència de milions d'espectadors.

Quan arribava l'hora de dutxar-se, no tenia pressa.

Per més que la mare sempre li repetís «Au, corre, que has de sopar!», l'Èlia posava el tap a la banyera, l'omplia amb un pam d'aigua i, mentre els grans suposaven que s'esbandia el cap o es fregava l'esquena, feia una guerra de vaixells amb l'esponja i l'ampolla de sabó, que lluitaven contra el xampú i l'esprai antifongs... Al final, la mare, vermella com un tomàquet per la desesperació de veure que el temps corria i encara no havia començat a ensabonar-se, treia el cap per la porta i l'amenaçava de deixar-la un mes sense Internet si no acabava en cinc minuts i ho deixava tot endreçat.